

מדינת ישראל

בתי הדין למשמעת – משרד הבריאות בירושלים

19 באפריל 2021

לכבוד

שר הבריאות מר יולי אדלשטיין

בפני חברי הועדה:

דר' פאולה רושקה - יו"ר, נציגת המנהל הכללי

דר' אורי לבנטל - נציג הסתדרות הרופאים

עו"ד עירית אלטשולר - נציגת היועץ המשפטי לממשלה

הקובל: המשנה למנהל הכללי משרד הבריאות על ידי עו"ד לילך מהודר ועו"ד

תומר דגני

נגד

הנקבל: דר' מיכאל ינקו מ.ר. 28764 על ידי עו"ד עופר רחמני

דין וחשבון לפי סעיף 44 לפקודת הרופאים [נוסח חדש] תשל"ז – 1976

1. הקובלנה

ביום 14.9.2020 הגיש פרופ' איתמר גרוטו, משנה למנהל הכללי של משרד הבריאות, קובלנה נגד ד"ר מיכאל ינקו רופא מורשה בעל רישיון מס' 28764 ובעל תעודת מומחה בפסיכיאטריה של הילד והמתבגר מס' 22522 (להלן- הנקבל) מכוח האמור בסעיף 41(1) ו-5) לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976 (להלן- הפקודה), בגין התנהגות

שאינה הולמת רופא מורשה ובשל הרשעתו בעבירות פליליות שלא על פי הפקודה שיפורטו בסעיף 3 להלן.

2. הוועדה

שר הבריאות מינה אותנו כוועדה שתדון בקובלנה (להלן- הוועדה). הוועדה קיימה דיון אחד ביום 3.3.2021 ובו הופיעו מטעם הקובל עוה"ד לילך מהודר ותומר דגני, הנקבל ובא כוחו עוה"ד עופר רחמני.

3. האירועים ברקע הקובלנה

ברקע הקובלנה מיום 14.9.2020 כאמור לעיל, עומדת התנהגותו של הנקבל בארבעה מקרים בשנת 2013 בהם, כפי שתואר בכתב האישום שהוגש נגדו, ערך רשומות רפואיות עבור חיילים, על מנת לסייע להם לקבל פטור משירות צבאי, ונתן להם רשומות רפואיות שאינן משקפות את המצב לאשורו, ואשר יצרו מצג שאינו משקף (כך בכתב האישום) לפיו החיילים סובלים מחוסר התאמה לצבא על רקע פסיכיאטרי.

כמתואר בכתב האישום, הנקבל הסכים תמורת סכומי כסף שונים, לסייע לחיילים על ידי עריכת הרשומות הרפואיות, כך שסיכום בהן פגישות רבות שלא התקיימו והוסיף נתונים שגויים, והעביר לקציני בריאות הנפש ביחידות שונות, על מנת שיתרשמו כי החיילים סובלים ממחלה או הפרעה נפשית ויזמנו אותם לוועדה רפואית לצורך שחרור מהצבא. בגין האמור הוגש נגד הנקבל כתב אישום בתיק פלילי 16-11-39175 בבית משפט השלום בראשון לציון, וביום 8.2.2018 הורשע הנקבל במסגרת הסדר טיעון על סמך הודייתו בעבירות אלה בשל ארבעה אישומים:

- הפרת חובה חקוקה לפי סעיף 286 לחוק העונשין, התשל"ז-1977;
- קשר להשגת מטרה כשרה בדרך פסולה לפי סעיף 500(8) לחוק העונשין לעיל;
- חובת ניהול רשומה רפואית לפי סעיף 17(א)+28(ב) לחוק זכויות החולה, התשנ"ו-1976.

בגזר הדין מיום 19.5.2019 נגזרו על הנקבל ארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי לששה חודשי וקנס כספי בסך 5000 ₪ או שלושים ימי מאסר תמורתו.

4. ההליך בפני הועדה

4.1. עם פתיחת הדיון, הודה ב"כ הנקבל, עו"ד רחמני, בשם מרשו, בביצוע עבירות משמעת כאמור בקובלנה, קרי, כי נהג בדרך שאינה הולמת רופא מורשה כאמור בסעיף 41(1) לפקודה, והורשע בעבירה פלילית שלא לפי הפקודה כאמור בסעיף 41(5) לפקודה.

משכך הודיעה הועדה כי תמליץ לשר הבריאות לקבוע שהנקבל עבר עבירות משמעת כאמור בקובלנה, והצדדים טענו לעניין אמצעי המשמעת.

4.2. בראשית דבריה, טענה עו"ד מהודר בשם הקובל, כי כשם שזכאי לקבל רישיון לעסוק ברפואה לפי סעיף 4(1) לפקודה מי שהוא אדם הגון, כך רופא חייב להיות אדם הגון, תכונה הנדרשת מאופי העיסוק וייעודו כפי שעולה מע"א 224/79 יעקב דימנט נ. שר הבריאות. ביצוע העבירות על ידי הנקבל, ניצול הרישיון לעסוק ברפואה, מעמדו וההכרות עם המערכת, לביצוע עבירות תמורת בצע כסף, פגעו לטענתה בהליך

הרפואי ולשיבוש וערעור האמון באיש מקצוע הרפואה, ואותן יש לבחון בהתאם למטרות הדין המשמעתית שהן הענשה והרתעה של הנקבל, אזהרה והרתעת אחרים ומניעת נזק מתמשך לציבור מהמשך פעולתו או העסקתו של הרופא (כדברי הועדה שהובאו בע"א 412/90 אליהו נ. שר הבריאות). בהתנהגותו של הנקבל דבקה לדבריה שחיתות ציבורית כבעניינו של מנאל רורליך ת"פ 22928-08-15 ומה שקובע לעניין הדין המשמעתית הוא, כאמור בע"א 10979/04 ליביו לאור נ. שר הבריאות, אינטרס הציבור, והשיקולים הספציפיים הנוגעים לעבריו המשמעת הם עניין משני שיש לשקלו אם בכלל. גב' מהודר ציינה כי אמנם יש שיקולים לקולא, שעיקרם הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות, אך בהסתמכה על מקרים דומים לדעתה - שפורטו בטבלה שהוגשה לנו - יש מקום להתליה לפרק זמן ארוך. המקרים היו החלטה 11-15 בעניין דר' סרגיי ניימן ודר' ילנה צינזרלינג שרישיונותיהם הותלו לחודשיים בגין הנפקת תעודות רפואיות כוזבות כהמלצה לימי מחלה, החלטה 20-13 בעניין דר' מוחמד טהא שרישיונו הותלה לחודשיים בגין מתן אישורי מחלה כוזבים, וע"א 109/79 בעניין דר' ליביו ליאור שרישיונו הותלה לשנה בגין אישור רפואי כוזב לצורך שחרור ממילואים. אף שעו"ד מהודר טענה שמדובר בשלושה מקרים דומים, הרי שביקשה מאתנו ללמוד למעשה רק מאחד מהם, כהגדרתה - המקרה הכי חשוב שממנו מתחילים, עניינו של דר' ליאור, ובהסתמך עליו ביקשה שנתלה את רישיונו של הנקבל לשנתיים.

בתום טענותיה של עו"ד מהודר הוסיף וביקש עו"ד תומר דגני בשם הקובל להעיר שתי הערות, למעשה בקשות. הראשונה - שהועדה תעבוד עם הטבלה שהוגשה לה על ידי עו"ד מהודר שבה צוינו שלשת המקרים האחרונים לעיל, וזאת "כנקודת ייחוס וכבסיס לעונשו של הנקבל", כשלדבריו המקרים הללו הם הרלבנטיים לעניינו של הנקבל. כן הוא ביקש לתת חומרה יתרה למקרה שבפנינו משום שכפי שעולה לדבריו מכתב האישום, הנקבל קבל "תשלום לפי הצלחה" והוא אף חמור מן המקרים האמורים.

4.3. עו"ד רחמני, ב"כ הנקבל טען כי מדובר בסוג של רדיפה כלפי הנקבל, כאשר ב"כ הקובל מנסה למצות מפסק הדין דברים שאין בו. הוא ציין כי התעודות נשאו העבירות הוגשו על מנת שיידון על ידי הרשויות המקצועיות שחרור משירות צבאי סגור, כפי שנאמר בפסק הדין, ולא פטור מוחלט. לטענתו, לעתים אישורי מחלה ניתנים לתקופות ארוכות, וכמותם כפטור, ואין מקום לומר שאישורי מחלה הם צד אחד של הסקאלה ופטור משירות הוא הצד השני. אשר לעניין הדרישה שרופא יהיה אדם הגון, הרי שהנקבל שבפנינו היום, ששילם חובו לחברה במישור הפלילי, והולך עם אות קין, אינו האדם שהיה ב-2013. מר רחמני ביקש להבחין בין מקרהו של הקובל, שהעבירות שהורשע בהם הן עוון, בעוד שהעבירות נשאו המקרים שהובאו מטעם הקובל הן מסוג פשע. לדבריו הנקבל עבר תקופה קשה שהביאה אותו לעברי פי פחת כלכלית ונפשית, הוא עובד כיום במעון למפגרים ואוטיסטים, שם אינו יכול להוציא חוות דעת והמרפאה הפרטית עובדת באופן מאד מצומצם. הוא חי בצניעות, איש משפחה, ריצה את עונשו בעבודות שירות, ועל כן הרף העליון לאמצעי המשמעת הוא שני חודשי התליה אם לא נזיפה בלבד לאור חלוף הזמן. מר רחמני אף ציין כי דווקא בפסק הדין בעניין ליביו ליאור הקובל הגיע להסדר טיעון של ארבעה חודשי התליה, ותמה שכיום ב"כ הקובל תוקף את עמדתו שלו.

עו"ד רחמני התחייב להעביר לוועדה תוך שבוע שתי החלטות של ועדת המשמעת

בהם הועמדו רופאים לדין בגין עבירות מס, אולם הוועדה לא קיבלה את ההחלטות.

4.4. בסיומו של הדיון פנה הנקבל אל הוועדה, הבהיר כי מאז 2013 לא מסר כל מסמך לצבא אף שיכול היה לעשות כן, לא דיבר מעולם עם גורמי בריאות הנפש בצבא ולא ניצל השפעה שלו שם, אלא רק הפנה בהמלצותיו לבדיקת פסיכיאטר בצבא. כיום הוא עוסק בפעילות למען חוסים, מפגרים ואוטיסטים ומעניק מניסיונו להיטיב עמם, וגם במרפאתו הפרטית הוא עובד בהתנדבות כחלק מן התיקון שלו, הוא שילם מחיר כבד על מעשיו שאינו מקל בהם ראש, נפגע כלכלית ומקצועית, לוקה בבריאותו, חיי המשפחה שלו נפגעו ובני משפחתו שילמו מחיר כבד. לדבריו גם השופטת לא ראתה במעשיו מרמה, זיוף או כזב, הוא הורשע בהשגת מטרה כשרה באמצעים פסולים.

5. המלצת הוועדה

5.1. ענייננו ברופא שהורשע בבית משפט השלום בראשון לציון – על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון - בארבעה מקרים בעבירות פליליות שלא על פי פקודת הרופאים כלהלן:
- הפרת חובה חקוקה לפי סעיף 286 לחוק העונשין, התשל"ז-1977;
- קשר להשגת מטרה כשרה בדרך פסולה לפי סעיף 500(8) לחוק העונשין לעיל;
- חובת ניהול רשומה רפואית לפי סעיף 17(א)+28(ב) לחוק זכויות החולה, התשנ"ו-1976.

זאת, כפי שפורט לעיל בסעיף 3, על ידי מתן רשומות רפואיות לחיילים בתמורה למתן סכומי כסף שונים, רשומות רפואיות שאינן משקפות את המצב לאשורו, תוך הוספת נתונים שגויים, אשר יצרו מצג שאינו משקף לפיו החיילים סובלים מחוסר התאמה לצבא על רקע פסיכיאטרי, וזאת על מנת לסייע להם לקבל פטור משירות צבאי. העבירות בוצעו במשך מספר חדשים בשנת 2013, נפתחו תיקי חקירה במשטרה בשנת 2014, הנקבל הועמד לדין בתיק פלילי בשנת 2016, עניינו נדון בשנת 2018 וגזר הדין ניתן ביום 19.5.2019, והנקבל ריצה בסמוך לכך ככל הנראה את עונש המאסר של ארבעה חודשים שהוטל עליו בעבודות שירות. הקובלנה שבפנינו נושאת תאריך 14.9.2020.

אין, ולא היתה מחלוקת בין הצדדים, כי מעשיו של הנקבל הם בגדר עבירות משמעת על פי הפקודה - לפי סעיף 41(1) (התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה) ולפי סעיף 41(5) (הרשעה בעבירות פליליות שלא על פי הפקודה), והנקבל הודה בכך. הוועדה ממליצה, איפוא, לקבוע כי הנקבל עבר עבירות משמעת כאמור לעיל, ולהלן תתייחס לאמצעי המשמעת שראוי לדעתה להטיל על הנקבל.

5.2. בהתייחסו למקרים בהם הורשע רופא בעבירה שלא על פי פקודת הרופאים אמר בית המשפט העליון בע"א 412/90 משה אליהו (פ"ד מד(4) 422), כי עניינו של הדין המשמעתני היא בהסקת המסקנה מה ההשלכה, אם בכלל, להרשעה, על עיסוקו של הנידון ועל תפקודו המקצועי, בציינו כי הוראה כאמור לא נקבעה לגבי כל מקצוע אלא רק לגבי המשת"יכים למסגרת מקצועית מסוימת בהם נדרשת רמת התנהגות מיוחדת וקפדנית ביותר הנובעת מייעודו של המקצוע וממעמדו החברתי. באותו עניין מדובר היה במכירת אישורים רפואיים כוזבים תמורת כסף, ובית המשפט ציין כי רופא העושה זאת, פוגע בייעודו ובתדמיתו של מקצוע הרפואה וזורע בציבור תחושה כי אין לסמוך על אישורו של רופא.

ולעניין התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה קבע בית המשפט בע"א 580/86 עמירם פישמן (פ"ד מא (2) 614), כי זו התנהגות "שאינה תואמת את העקרונות המנחים בתחום העיסוק ברפואה, בין שמדובר בכבוד המקצוע, בין שעניינם ביחסים שבין רופא לחולה, וכן יתר כללים אתים ואחרים, המעצבים ערכים ותפישות שראוי כי יחדלו במקצוע הרפואה".

בהתייחסו לשיקולים בהליכים משמעותיים, קבע בית המשפט העליון בע"א 10979/04 ליביו לאור נ. שר הבריאות (פ"ד נט(6) 357), כי השיקול המרכזי הוא האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו ועל כבודו של מקצוע הרפואה ועל אמון הציבור ברופאים, ומפני אינטרס זה נסוגות הנסיבות האישיות של הרופא, כדברי השופטת חיות (כתוארה דאז) בעמ' 362:

"השיקול המרכזי בהליכים המשמעותיים שבנידון הינו השיקול של הגנה על האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו ועל כבודו של מקצוע הרפואה ועל אמון הציבור ברופאים.... לפיכך נפסק כי בהליכים ממין זה השיקול המרכזי שעל הגורם המחליט לשוות לנגד עיניו הוא אינטרס הציבור, ואילו השיקולים הספציפיים הנוגעים לעבריו המשמעת העומד בפניו הם עניין משני שיש לשקול, אם בכלל...."

וכדברי השופטת פרוקצ'יה באותו עניין – "ניקיון כפיו של העוסק ברפואה וטוהר פעולתה של המערכת הם תנאי הכרחי גם לקיומה של רמה רפואית-מקצועית ראויה המקרינה במישרין על שלום האדם ועל חיי אדם".

יחד עם זאת, כפי שאמרה השופטת פרוקצ'יה בעניין ירדנה שרתוק (עש"מ 7635/05) (אמנם לעניין הדין המשמעת של שירות הציבורי בכלל, אך הדברים יפים גם לעניין הדין המשמעת של מקצוע הרפואה): "..... עם זאת, התכלית המערכתית הכללית של הדין המשמעת אינה עומדת לעצמה, ולעולם יש לשקול בצידה גם את ההיבט האישי והאנושי הקשור בנאשם ובנסיבות חייו. בהקשר האינדיבידואלי נשקלים, בין היתר, עוצמת הסטייה בהתנהגותו של העובד מול תרומתו לשירות הציבורי, מצבו האישי והנסיבות שהביאו לביצוע העבירה...."

וראו גם דבריו של הנשיא ברק בע"א 50/91 אדגר סבין נ. שר הבריאות (פ"ד מז(1) עמ' 27: "אין לתחום את השיקולים הרלוונטיים בקביעת העונש המשמעת... יש לנקוט לעניין זה אמת מידה גמישה, אשר תאפשר להביא בחשבון, בכל מקרה ומקרה, גם את חומרת הסכנה הנשקפת לציבור מהישנות מעשיו של רופא, אך גם ערכים, צרכים ואינטרסים לגיטימיים אחרים עליהם באה הענישה המשמעתית-מקצועית להגן. בין אילו ניתן למנות את האינטרס בהרתעה כללית... את הצורך בשמירה על כבוד המקצוע... ואת אמון הציבור במקצוע...."

5.3. כפי שפורט לעיל, ב"כ הקובל סבורים כי אמצעי המשמעת המתאים במקרה זה הוא התליית רישיונו לעסוק ברפואה למשך שנתיים. ב"כ הנקבל סבור כי אין מקום להתליה לתקופה העולה על חודשיים, אך בתום הדיון ולאחר דברי הנקבל, הוסיף בלשון רפה, כי לאור חלופי הזמן, ניתן להסתפק באמצעי המשמעת של נזיפה בלבד.

5.4. כאמור לעיל, בקובלנה שבפנינו עסקין ברופא בעל מומחיות בפסיכיאטריה, שתמורת כסף ערך עבור חיילים רשומות רפואיות שאינן מייצגות את המצב לאשורו, על מנת לסייע להם לקבל פטור משירות צבאי, תוך שהוא מסכם פגישות רבות מאלה שהתקיימו בינו לבין החיילים בפועל והוספת נתונים שגויים, כאשר בחלק מן המקרים אף הבטיח להחזיר את התשלום שקיבל אם החיילים לא יקבלו את הפטור. מעשיו של הנקבל, כאמור בפס"ד משה אליהו לעיל, ללא ספק פוגעים בייעודו

ובתדמיתו וכבודו של מקצוע הרפואה, יש בהם מעילה באמון הציבור ברופאים וברשומות רפואיות ואישורים רפואיים, ויש בכך כדי לזרוע בציבור תחושה כי אין לסמוך על אישורו של רופא.

5.5. יאמר מיד, כי הסתפקות באמצעי משמעת של נזיפה אינו הולם בנסיבות העניין, וקבלת עמדת ב"כ הנקבל בדבר הימנעות מהתליה כלשהי של רישיונו של הנקבל תעביר מסר לא נכון לציבור, הן הציבור הכללי וציבור החולים, והן ציבור הרופאים. וראו לעניין זה בהשאלה דבריו (בנסיבות שונות לגמרי) של השופט זיילר במקרה סופיה בלינקי.

לפיכך השאלה היא, מהי תקופת ההתליה הראויה שנמליץ עליה בנסיבות המקרה הספציפי של ד"ר ינקו.

5.6. ב"כ הקובל בקשו, כאמור, כי נמליץ על התלית רישיונו של הנקבל לפרק זמן של שנתיים, זאת בהסתמך על שלשה מקרים בהם נערכו על ידי רופאים אישורים רפואיים כוזבים להצגה בפני רשויות הצבא, מקרים שפורטו בטבלה שהוגשה לנו: עניינם של דר' סרגיי ניימן ודר' ילנה צינזרלינג, שרישיונותיהם הותלו לחודשיים, עניינו של דר' מוחמד טהא שרישיונו הותלה לחודשיים, ועניינו של דר' ליביו ליאור שרישיונו הותלה לשנה. בעיקר מסתמכים ב"כ הקובל על המקרה האחרון, שהוא למעשה הראשון בסדר הזמנים, עניינו של דר' ליביו ליאור, שלדעת הקובל יש להכפיל את תקופת ההתליה של שנה שהוטלה שם בשל מקרה אחד, לשתי שנות התליה במקרה שבפנינו בשל ארבעה מקרים.

5.7. אכן, בעניינו של דר' לאור שצוין לעיל, החליט בית המשפט בעליון בפסק דינו מיום 28.2.2005 לאשר את החלטת השופט (בדימוס) זיילר מכוח הסמכות בסעיף 41 לפקודה, להתלות את רישיונו של הנקבל לתקופה של שנה בשל הנפקת אישור כוזב על ידי דר' לאור, תוך דחיית המלצת הועדה מכוח סעיף 44 לקבל את הסדר הטיעון לו היה הקובל צד, ואשר בו הוסכם כי יוטלו על הנקבל 4 חודשי התליית רישיונו. למעלה מן הצורך יצוין, כי פסק הדין ניתן ברוב דעות, כנגד דעתו של השופט (כתוארו דאז) גרוניס, שסבר שיש להשאיר בתוקפה את תקופת ההתליה שהוסכם עליה בהסדר הטיעון. נציין גם, שדר' ליאור לא הועמד לדין פלילי בגין מעשיו. אלא ששני המקרים האחרים עליהם מסתמכים ב"כ הקובל מגלים גישה מקלה יותר, ודווקא כאשר מדובר בריבוי מעשים בשלהם הועמדו הנקבלים לדין פלילי בגין עבירות חמורות בהרבה מאילו שבהם הואשם והורשע הנקבל:

דר' מוחמד טהא הורשע בשלוש עבירות של מתן תעודה כוזבת ושתי עבירות של ניסיון לקבל דבר במרמה. הועדה לפי סעיף 44 לפקודה המליצה ברוב דעות להתלות את רישיונו של הנקבל לחודשיים (דעת המיעוט סברה כי יש להמליץ על 4 חודשי התליה), והשופט (בדימוס) סטרשנוב החליט ביום 14.7.2013 בהחלטה 20-13 לקבל את המלצת הועדה והתלה רישיונו לחודשיים;

דר' ניימן ודר' צינזרלינג הורשעו בגין עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, זיוף מסמך בנסיבות מחמירות ומתן תעודה כוזבת, הועדה המליצה להטיל עליהם אמצעי משמעת של התלית רישיונותיהם לתקופות של שבועיים וחודש בהתאמה, המלצה שנדחתה על ידי השופט סטרשנוב שבהחלטה 11-15 מיום 15.7.2015 החליט להתלות את רישיונות השניים למשך חודשיים, החלטה שערעור עליה בבית המשפט המחוזי בירושלים בעש"א 24478-10-15 נדחה ביום

27.6.2016 אשר ציין בסיפא לפסק דינו כי "מדובר בעונש מידתי ושקול, אשר אינו חורג לקולא או לחומרא ממתחם הסבירות".

דר' ינקו, שהועמד לדין פלילי בשל מעשיו, לא הואשם ולא הורשע בעבירות של מתן תעודה כוזבת, זיוף, או קבלת דבר במרמה כבשני המקרים האחרונים, שגם מהם אנו מתבקשים ללמוד. העבירות שהורשע בהן עניינן קשר להשגת מטרה כשרה בדרך פסולה, הפרת חובה חקוקה, והפרת חובת ניהול רשומה רפואית. אף שאין להקל בהן ראש, ומעשיו של הנקבל מהווים עבירות משמעת לפי הפקודה, ועל כן מן הראוי לדעתנו להתלות את רישיונו, הרי שאין מקום להתליה לתקופה של פי 12 משני המקרים של נימון/צינזרלינג וטהא אליהם מפנים ב"כ הקובל.

וגם אם נסיבות המקרים שונות, ודר' ינקו שלשל לכיסו כסף בעוד שבמקרה של דר' נימון וצינזרלינג לא שילשלו הנקבלים ישירות את הכסף לכיסם, דבר שלא היווה בעניינם נסיבה מקלה כדברי השופט סטשנוב בהחלטתו, הרי אין לראות בעניין הכספי נסיבה כה מחמירה בעניינו של דר' ינקו.

גם איננו רואים בסיס להחמרה כה גדולה, משום שבעניינו של הנקבל שבפנינו ניתנו אישורים רפואיים לצורך קבלת פטור מהשירות הצבאי בסופו של דבר, או פטור משירות סגור, וזאת לאחר הליך של בדיקה והחלטה על ידי רופאים צבאיים ורשויות הצבא, בעוד שבמקרים האחרים ניתן הפטור לצורך חופשה. אישורים כוזבים הם אישורים כוזבים, ולמרבה הצער, כפי שעולה ממקרים אחרים שפורטו בהחלטות שהוגשו לנו, מדובר בתופעה נפוצה למדי.

ב"כ הנקבל ביקש שלא נטיל על מרשו יותר משני חודשי התליה, ככל הנראה באמצע את שני מהמקרים לעיל שהביאו ב"כ הקובל בפנינו, אך לא נוכל לקבל זאת, שכן עם כל ההבנה, אין להקל ראש במעשיו של הנקבל אף שהמחיר ששילם על מעשיו שלא בהליך זה הינו יקר.

אכן, הנקבל שילם מחיר יקר על מעשיו - בהם הודה ועליהם לקח אחריות - הן מבחינה מקצועית, הן מבחינה כלכלית והן מבחינה משפחתית ואישית, הוא כיום בן 57, מצבו הרפואי אינו בטוב כפי שעולה ממסמכים רפואיים שהגיש לנו, הוא ממשיך לעבוד עם אוכלוסייה של חוסים, מפגרים ואוטיסטים וכחלק מן התיקון שלו עוסק לדבריו בהתנדבות במרפאה הפרטית כדי להיטיב עם הנזקקים לניסיונו ולידע שלו, ובעיקר, חלף זמן רב מאז - שבע שנים - מאז המעשים נשוא הקובלנה ועד להגשת הקובלנה (ושמונה שנים עד היום), גם בשל התמשכות ההליך הפלילי אך לא רק, כפי שפורט בסעיף 5.1 לעיל.

5.8. בנסיבות העניין, אנחנו סבורים כי במסגרת איזון האינטרסים בין הצורך להרתיע רופאים מניצול לרעה של סמכותם המקצועית לבין נסיבות המקרה, ובעיקר הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות, תקופת ההתליה המתאימה הינה של שלשה חודשים.

לאור כל האמור לעיל אנו ממליצים לכב' השר לקבוע כי הנקבל, דר' מיכאל ינקו, עבר עבירות

משמעת כאמור בסעיף 41(1) ו-5) לפקודה, וממליצים להטיל עליו אמצעי משמעת של התליית רישיונו לתקופה של שלשה חודשים.

ד"ר אורי לבנטל נציג ההסתדרות הרפואית	ד"ר פאולה רושקה - יו"ר נציגת המנהל הכללי	עיריית אלטשולר, עו"ד נציגת היועץ המשפטי לממשלה
--	--	--

דר מיכאל ינקו בדמ 2 10 20 דין וחשבון